

Lepšia budúcnosť

Dnešnému človeku sa hovorí človek rozumný. Znamená to ale, že sa ľudia riadia predovšetkým rozumom? V reálnom živote sú naše rozhodnutia a činy, aj keď možno nevedome, ovplyvňované najmä emóciami. Rozumné rozhodnutie je často v rozpore s tým, čo cítime. Znamená to potom, že city a emócie sú zbytočné, ba až škodlivé? Nie vždy sú rozhodnutia vykonané na základe pocitov nesprávne, ale platí to aj naopak.

City nezasahujú iba do rozhodovania - formujú celý náš život. Mali by sme im dať toľko priestoru na pretváranie našej existencie? Nie je potom lepšie, ak prenecháme túto úlohu práve rozumu, nech je náš život čo najracionálnejší? Nie všetky city ovplyvňujú náš život negatívne, bez niektorých by sme práveže nemohli viesť racionálny život. Strach je napríklad bežne považovaný za slabosť. Keď má niekto z niečoho strach, znamená to, že je slaboch? Keby sa nikto ničoho nebál, ako by to zmenilo našu spoločnosť? V prvom rade nám strach pomáha zostať nažive. Bez strachu by sme sa bezhlavo vrhali do každej, aj nebezpečnej situácie, ale aj by sme tie nebezpečné situácie sami vytvárali. Už dnes všade počujeme o skupinách extrémistov, ktorí na prvý pohľad nemajú z ničoho strach, ale rozširujú ten strach medzi ľuďmi. Ničoho sa neboja, čo znamená, že sú schopní všetkého, a to v ľuďoch vyvoláva strach a v nich to vyvoláva pocit moci.

Ďalšia emócia, ktorá môže v očiach niektorých jedincov predstavovať slabosť je pokora. Keďže pokora je uvedomenie si vlastnej nedokonalosti a nedostatkov, logicky je možné ju v určitom ohľade považovať za slabosť. Opakom pokory je pýcha, čo nie je dobrá vlastnosť. Keby boli všetci pyšní a bez pokory, čo by sa stalo? Všetci by sa cítili nadradení voči ostatným, lenže v tom prípade by nemal kto byť podradený. Všetci by si mysleli, že sú stelesnením dokonalosti a nikto nemôže ich úroveň dosiahnuť. Čo by to bolo za spoločnosť? Spoločnosť ľudí bez sebareflexie a zdravého úsudku, bez pozitívnych medziľudských vzťahov a hierarchie, ba nakoniec až anarchia.

S pokorou ide ruka v ruke vzájomná úcta a rešpekt. Sú základným stavebným kameňom pre harmonickú spoločnosť a spolunažívanie. Je možné, aby všetci súhlasili s názorom každého človeka? Samozrejme, nikdy sa celá populácia nezhodne na určitej veci. Nie je nič zlé na tom mať iný názor ako ostatní alebo nesúhlasiť s tvrdením niekoho iného. Ak s niečím niekto nesúhlasí, mal by však uznať, že existuje aj iný názor a rešpektovať a tolerovať to aj keď to nie je totožné s jeho presvedčeniami. Pokiaľ sa ľudia vzájomne rešpektujú, vedia si uvedomiť rozdiely medzi sebou, či už ide o rozdielne náboženstvo, etnicitu alebo sexuálnu orientáciu, a prijať ich, všetci sa budú cítiť začlenení a úžitok z toho bude mať celá spoločnosť.

Spoločnosť by mala byť predovšetkým postavená na blahobyte všetkých a nie iba určitých jednotlivcov. Ak je nastolená diktatúra, je to vlastne vláda jednotlivca, ktorý sa stará iba o vlastné blaho, čo je sebecké a nespravodlivé voči ostatným ľuďom. Prečo by mal mať jediný človek väčšie právo na lepší život, keď je to na úkor šťastia ostatných? Diktátor nebude pravdepodobne ľutovať druhých, pokiaľ žije v blahobyte, pretože má pocit, že má na to väčší nárok. Nepozná pokoru ani úctu voči iným a nemusí sa báť, že by nemal strechu nad hlavou alebo že by mu niečo chýbalo, keďže je samozvane lepší ako ostatní.

Každý by mal mať právo slobodne vyjadriť svoj názor a slobodne sa zapájať do rôznych aktivít spoločenského života, ale pokiaľ už ide o slobodu akéhokoľvek typu, všetkého vždy veľa škodí. Sloboda znamená, že si ľudia môžu robiť čo chcú, ale tento pojem je často zneužívaný v tom zmysle, že to zájde až za hranicu legálnosti. Samozrejme, všetci môžu slobodne konať a vyjadriť svoj názor, ale iba do tej miery, aby tým nespôsobili ujmu na fyzickom alebo psychickom zdraví druhého a keďže je svetová populácia ovplyvnená rôznymi druhmi emócií, je potrebné vedieť rozlíšiť medzi tým, čo je správne a čo je nesprávne a práve na to je potrebné používať rozum. Jedno bez druhého nemôže existovať. Keby sme sa pri rozhodovaní a konaní spoliehali iba na rozum alebo iba na emócie, veľmi pravdepodobne to nebude mať dobrú dohru. Preto city ako pokora, strach alebo úcta vedia byť priaznivými a užitočnými, pokiaľ sú správne pochopené, interpretované a prejavované v rozumnom množstve. Ak by sa všetci ľudia riadili týmto, dáva nám to nádej na lepšiu budúcnosť a vytvorenie jednotnej spoločnosti bez odsudzovania, kde je sloboda chápaná v správnom svetle a nie je zneužívaná v prospech jednotlivca.